

"חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי"
דבר זה צריך ביאור רחב, איך אפשר לדרוש מהאדם לבטל מעצמו את דעתו, הרי זו תפארת האדם,
עוד מצינו בתיקוני זוהר, דימוי בין פורים ליוה"כ, ויותר מזה שמעמידים את יוה"כ כטפל, שהוא
מתדמה לפורים, ודבר זה צריך ביאור, מה הקשר בין פורים ליוה"כ, הרי כמעט אין ימים שנראים
רחוקים זה מזה מפורים ליוה"כ, ביוה"כ יש כובד ראש שאין כמוהו בכל ימי השנה, ובפורים נראה
בדיוק הפוך.

"הדר קבלוה בימי אחשוורוש" בשביל להבין כראוי את השייכות של מתן תורה לחג הפורים צריך
להתבונן בקבלת התורה וברום ענינה, מצינו שבני ישראל הקדימו נעשה לנשמע, והרעיון בזה הוא
שנהגו בעצמם מנהג עבדים, כי איזה בן חורין יסכים להתחייב בדבר שלא שקל בדעתו, אבל בזה
הכריזו עם ישראל את מה שאמר אביי לאותו צדוקי, אן דסגינן בשלימותא קדמינן נעשה לנשמע,
ומבאר רש"י שהתהלכנו עימו כדרך העושים מאהבה וסמכנו עליו שלא יטעה אותנו בדבר שלא נוכל
לעמוד בו, וע"כ נהגנו מנהג עבדים וקיבלנו ע"ע כל אשר יצוה, בין אם נבין, ובין אם לא נבין, אבל
ברבות הימים נפלו ממדריגתם והיה צריך קבלה מחודשת של יסוד העבדות של עם ישראל, ובימי
מרדכי ואסתר זכו ללימוד מוסרי חזק מאוד בענין זה, וע"כ קיבלו ע"ע את עול העבדות משמחה
ומאהבה, וכמו שיתבאר להלן בטוב טעם ודעת.

ביומא (כ"ב ע"ב) איתא, שאול באחת ועלתה לו דוד בשתים ולא עלתה לו, ממאמר זה נראה לכאן
ששאול היה יותר גדול מדוד, ואעפ"כ לא נמחל לו חטאו והפסיד את המלוכה, וכ"כ למה? נראה לומר
שלא תמיד אדם עומד בנסיונות, ואין אדם אשר יעשה טוב ולא יחטא, ותשובה קדמה לבריאת העולם,
ולכן דוד לא הפסיד את מלכותו, אבל חטאו של שאול היה דבר לא נסלח, חטאו היה שחמל על אגג,
והמלבי"ם מבאר שחמלה זה לא כמו רחמים שהם רגש חזק, אלא היה כאן חטא בדעות, וזה נקרא
חמלה, כי **בשכלו** לא הבין למה א"א לרחם על מלך זקן אחרי שכבר לא יכול להזיק, ובגלל זה ריחם
עליו, וזה חטא נורא, כי הוא מבטל את יסוד קבלת התורה שלנו שבאה דוקא ע"י העבדות, כי הרי
הקב"ה צווה להרוג אותו ואת הבהמות, ואיך הוא שואל שאלות וע"כ איבד את המלוכה.

ומה היה באמת? מכח אותו חטא נולד המן, שכמעט והאביד את כל העם מן העולם, כמו שאנו
אומרים בברכה שאחרי קריאת המגילה, שמחמלתו של שאול נולד רשע, ומזה למדו עם ישראל לחזור
ולקבל את התורה מחדש, וזה ע"י מסירת שכלינו לקב"ה לקבל את ציווי כאילו אין לנו שכל משלנו,
וע"כ בפורים אנו "מאבדים" את דעתנו לחיזוק קבלת התורה בתורת "עבדים", ובזה הדמיון של פורים
ליוה"כ, כי ביוה"כ אנו נותנים את החלב והדם שלנו לקב"ה, אבל ביום הפורים אנו נותנים לקב"ה מה
שהוא הרבה יותר יקר לנו מגופינו, וזה- את דעתנו, וע"כ בבחינה זו נחשב יום הפורים יותר מיום
הכיפורים.